

Фредерик д'Оналия

Буря над Прованс

*Любов, семейни тайни
и вражди под небето
на Прованс*

enthusia**st**

Parfume de famille
Frédéric d'Onaglia
Copyright © Belfont, un département de Place des Editeurs, 2013

БУРЯ НАД ПРОВАНС
Фредерик д'Оналия

© Силвия Колева, превод, 2014
© Вихра Стоева, художник на корицата, 2014
© Enthusiast – запазена марка на „Алто комюникейшънс
енд пбблишинг“ ООД, 2014

ISBN 978-619-164-133-8

Фредерик д'Оналия

Буря над Прованс

Превод от френски Силвия Колева

enthusiast

София, 2014

1.

Алесандра остави Батист да кара взетата под наем кола от летището в Марсилия, която бе поръчала предварително. Беше уморена. Двамата току-що бяха прекарвали една седмица в Париж след десетмесечен престой в Буркина Фасо. Батист бе провел важна среща с главния редактор и същевременно директор на седмичника, за който работеше. На нея двамата бяха направили равностметка на текущите събития, а Алесандра се бе срещнала с водещи фигури в света на козметиката, отговарящи за три извънредно важни продукта, както и с четирима дизайнери на опаковки. Освен това не бе устояла на изкушението да пообиколи магазините. Вечерите бяха също толкова заети и оживени, колкото дните, а нощите – твърде къси. Батист я бе запознал с приятелите си, повечето от които бяха журналисти. Всички имаха неизчерпаем запас от анекдоти. Разказваха ги с увлечение, а когато и те свършеха, се надпреварваха да споделят невероятни изживени от самите тях случки.

Когато самолетът се приземи на летището в Маринян, стомахът ѝ внезапно се сви и тя изпита необяснима тревога. Така бе при всяко завръщане. Само че този ден болката бе по-силна, по-осезаема.

– Нещо не е наред ли? – попита я Батист и я погали по бузата.

– О, не, не, напротив. Ще ми мине. Прости ми, но откакто почина баща ми, постоянно се боя от срещите с близките ми.

Не лъжеше, но и този път не му разказа какво ѝ бе казала Сафиату преди три месеца в Бобо-Диуласо и не му призна, че всъщност думите на гадателката предизвикваха най-много страх в душата ѝ. Спомни си какво се бе случило точно когато самолетът „А 320“ спусна колесника си и колелата му докоснаха пистата. И си даде сметка, че оттогава не бе успяла да прогони от съзнанието си резкия глас, който монотонно и напевно редеше: „Четирима мъже ще умрат, когато се завърнеш във Франция“. Противно на всякакъв здрав разум, това бе една от причините да отлага на два пъти отпътуването си. Разбира се, тя не вярваше в „магьоснически предсказания“. Но все пак се смути, когато Сафиату ѝ каза „че сред тях нямало да бъде високият бял мъж, с когото тя, Алесандра, правела туй-онуй“, а че „щели да умрат един възрастен мъж и трима млади“. Бе прибавила, че около тях витаели силни ухания, и бе уточнила, че са „ухания от нейния роден край“. Тогава Алесандра я бе запитала дали познава тези мъже, но Сафиату ѝ бе отговорила простичко: „И четиримата – в твоя край“. Алесандра бе прогонила от съзнанието си случката, както човек прогонва лошите сънища, но тя се връщаше в паметта ѝ всеки път, когато заговореха за завръщане в Солт*, където бе люлката на семейството ѝ,

---

* Селцето Солт, мястото на действието в романа, наистина съществува и се намира в Прованс, департамент Воклюз. Истинското селце Солт е известно с празниците на лавандулата и много фестивали. Всички останали споменати градове, планини, местности и др. също са с истинските си имена и с истинските им природни характеристики. – Б. пр.

където самата тя бе родена и прекарала детството си и почти целия си досегашен живот.

Щяха да пристигнат след час. Току-що бяха пресекли Карпантра. Пейзажът се бе променил. Лозята и градинските насаждения, отделени от високи редици кипариси, бяха отстъпили място на местности с варовикови скали, храсталаци и дъбови гори. Завоите следваха един след друг. Навлязоха в планината Люберон. Батист не говореше. От една страна, бе съсредоточен в шофирането, но от друга, искаше да прояви уважение към мълчанието на Алесандра, защото чувстваше, че е необичайно нервна. Отдаваше го на факта, че се канеше да го представи на семейството си и по този начин да оповести официално тяхната връзка. Той не се боеше от този момент, напротив – чувстваше се щастлив.

Пейзажът увеличаваше магията на прекрасния момент. Батист не познаваше този край на Франция. Занаятът му на репортер го бе отвел в стряскащо количество страни и колкото и да бе парадоксално, той познаваше по-добре от родината си Мексико, Боливия, Китай, Русия и още много, много други държави. На 37 години откриваше Прованс. Бе роден в Страсбург и бе завършил журналистика в Париж. Седмичникът, за който работеше, от седем години го изпращаше да отразява войни в целия свят или да прави разследвания за фирми, чиито седалища най-често се намираха близо до Париж. Един ден, предвид опита му на известен репортер, го бяха изпратили на специална мисия в Буркина Фасо и там се бе запознал с Алесандра. За да не напуска Африка, тъй като по този начин щеше да се отдалечи физически от младата жена, бе постигнал споразумение с вестника си да остане на континента и бе хукнал да пише материали в Того, Нигер и в Кот д'Ивоар, където не липсваха горещи точки и актуални теми.

В Буркина Фасо Алесандра делеше времето си между сдружението за трайно развитие в Бобо-Диуласо, фирмата за внос и износ в Уагадугу и биологичната преработка на масло

от карите* – на осем километра южно от столицата на старата Горна Волга. Там преди петнадесет години баща ѝ Франсис бе построил фабрика за обработка на орехи от карите с цел да разшири дейността на семейната фабрика за сапуни в Солт. Алесандра, която и преди смъртта на основателя ѝ вече бдеше над този филиал на фирма „Ла Провансал“, тъй като брат ѝ Жулиен отказваше да напусне Франция, го бе развила значително.

Не бе напускала Буркина Фасо от срещата си с Батист и сега се безпокоеше какво ще намери при пристигането си у дома. Бе доверила на партньора си, че счетоводителят на „Ла Провансал“ ѝ бе сигнализиран за сериозни неприятности с две банки и за това, че снабдителите се оплакали за качеството на някои доставки. Батист не ѝ бе задал никакви въпроси, тя бе споделила тези неща с него по своя воля. Двамата се обичаха, но си даваха трезва сметка, че тази силна любов може всеки момент да се прекърши. Алесандра се съмняваше, че Батист предчувства дълбоката драма, която бе попарила живота ѝ. Не бе готова да му я разкрие, защото подобна стъпка я плашеше, а и искаше да е сигурна, че ще успее да му поднесе фактите хладнокръвно, без да попада в капана на прекалените обяснения. В противен случай силната ѝ чувствителност можеше да хвърли нежелана сянка върху откровеността.

Алесандра се връщаше в Солт, тъй като след три дни майка ѝ щеше да отпразнува шестдесетия си рожден ден. Франсоаз Арну бе организирала малко тържество в семейното имение „Ванс“. Искеше да събере всички, които наистина обича-

---

* Или маслото от ший е приготвяно от африканските жени в продължение на векове за разкрасителни и кулинарни цели, а днес присъства в почти всеки козметичен продукт и спа процедура. Маслото се добива по ръчна технология от ореховите ядки на дървото карите (Мангифолия), свещено за жителите на Африка. Наричат го „женското злато“, защото извличането му с усърдния труд на африканките осигурява голяма част от приходите в селските райони на континента. – Б. пр.

ше. Всъщност малко хора, по-малко от двадесет, сред които двете ѝ деца и внучката ѝ Жустин. Налагаше се Алесандра да потисне страха, който ѝ бе вдъхнала Сафиату, въпреки че той не я напускаше нито за миг и в момента я разтърсваше от глава до пети. Не бе в характера ѝ да попада в плен на каквото и да било вълнение и да не успее да се овладее. Тя бе директор на предприятие, работещо на два континента! Поръчките затрупваха създаденото от нея сдружение. Идваха от Мароко, Южна Африка, Гвинея, Канада. Бе горда, че е успяла да вземе на работа двеста жени, които по този начин запазваха традициите на предците си и неписания монопол върху маслото от карите, а и осигуряваха поминъка си. Не бяха принудени да се изселват в Кот д'Ивоар, за да изхранват семействата си. Алесандра се занимаваше и с тамошното училище, а също и с малкия диспансер – и двете построени от баща ѝ. От дълго време живееше на африканска земя и въпреки това все още имаше не малко неща, които я притесняваха: нравите, обичаите, вярванията или неувереността как трябва да постъпи, ако иска да засегне деликатно някой практичен въпрос. А и начините, чрез които работничките намираха решения в заплетени ситуации, все още честичко я объркваша и тя „губеше ориентация“. Бе ѝ се наложило да научи тяхната представа за йерархия, тяхната скала на ценностите, техните приоритети и да не се впечатлява, че при най-малката трудност те викаха магьосник, както в Европа хората тичаха до аптеката. С тази разлика, че аптекарят не гадаеше бъдещето, а само продаваше лекарствата, предписани от лекарите.

Сейта, една от надзирателките във фабриката, бе завела Алесандра при братовчедка си Сафиату. Тя живееше в селце край пътя за Рападама. Сафиату, жена на около петдесет, не особено ведра и усмихната, ги прие в един сенчест кът на грамадния си двор, където тук-там се търкаляха очукани тенджери, два допотопни котлона и няколко грамадни глинени гърнета с различни цветове. Сафиату ѝ бе показала никому непознат начин за промиване на орехи от карите – нейна тай-

на, която Алесандра бе успяла да приложи в производството. Маслото от карите, което имаше невероятни качества, можеше да отвори път към нови пазари. В края на демонстрацията Сейта бе изчезнала и тогава Сафиату бе завела Алесандра в едно от помещенията на къщата и я бе настанила върху странна дървена пейка, която се оказва неочаквано удобна. Сафиату също бе седнала, както бе с костюма си „за гости“, върху шарена постелка направо на земята и бе разпиляла шепа жито. И пред странния поглед на жената Алесандра се бе почувствала като малко момиченце...

– Мога да спра климатика и да отворя прозореца, ако искаш да подишаш въздуха на твоя роден Прованс – предложи Батист. – Като че ли не плуваш в собствени води...

Неспособна да проговори, Алесандра кимна в знак на съгласие. Постапи ръката си върху ръката на Батист и лекичко я стисна. В колата се промъкна горещ въздух, напоен с много миризми – смесица от зелената свежест на дъбовете, затоплената от слънцето почва и благоуханен букет от лавандула, хвойна, червена машерка, лавър, розмарин. От време на време към галещия сетивата коктейл се прибавяше и натрапливият аромат на кипарисите. Алесандра затвори очи. Още от най-ранно детство баща ѝ я бе научил да разпознава характерните ухания на всеки растителен вид. С течение на времето обонянieto ѝ се разви и изостри, а накрая стана толкова точно и безпогрешно, че тя вече притежаваше качествата на „истински нос“. Само че съдбата бе взела друго решение за нея...

Младата жена потъна с наслада в приспивната песен на щурците от две близки долчинки, които сякаш си говореха нежно помежду си и си разменяха послания. Звучите и уханията я успокояваха и я обвиваха в защитните си вълни. Внезапно миризма на камфор заличи всички други и Алесандра разбра, че са пристигнали. Лавандуловите поля се простираха пред тях в съвършена симетрия и в късния юнски следобед

разпръскваха ореол с цвят на индиго – също толкова замайващ и опиващ, колкото и уханието им.

– Е, виждал съм снимки, но действителността е много по-впечатляваща! – възкликна Батист, спря колата встрани от пътя и слезе. Алесандра последва примера му, обиколи колата и го прегърна.

– Щастлива съм, че мястото ти харесва. Притежаваме няколко поля с лавандула. Ще ти ги покажа.

– Уханието е силно, диво, дълбоко, замайващо, обсебващо. Омагьосва, но и освежава. Човек се чувства пречистен само като гледа пейзажа и вдишва въздуха.

Батист не помръдваше от мястото си и не вярваше на очите си. Имаше вид на дете, което вижда за първи път морето. Притисна силно Алесандра в прегръдките си и я целуна продължително. Тя видя сълзи в очите му, радостни сълзи. Притисна главата си към рамото му. Далечният шум на мощен мотор прекъсна очарованието. Дватама се качиха в колата, но преди да потеглят, изчакаха да ги задмине автомобилът, чийто мотор бяха чули отдалеч – последен модел ферари. Движеше се доста бързо за тази местна магистрала, позната като извънредно опасна.

– Измъкнахме се от неприятности. За щастие пътуваме в наета кола и той изобщо не ме позна – възкликна с облекчение Алесандра. – Това е Мариус Гарбиани. Дватама с татко никак не се разбираха. Ще ти обясня по-късно... дълга история. А и ще ни развали прекрасния следобед.

След доста завой се показа селцето Солт, кацнало на върха на наподобяващи укрепление скали. Червените керемиди на къщите сякаш покриваха лилаво-синята равнина, в която, гледана отвисоко, се редуваха поля с лавандула и огромни правоъгълници изкласили жита. Пътят лъкатушеше между два рида скали, вдясно се извисяваше Мон Ванту.

Алесандра помоли Батист да намали скоростта. Показа му огромно маслиново дърво, чиято сребриста корона закриваше грамадна постройка.

Тя прошепна със заглушен от вълнение глас:

– „Ла Провансал“, фабриката за сапун на татко. Не спирай. Жулиен сигурно е там, а не искам да виждам никого от семейството ми до утре. Татко създаде това предприятие. То бе целият му живот и истинското му дете. Не се занимаваше особено с нас и едва когато започнах да работя с него, осъзнах онази страст, която му вдъхваше живот и която той ми предаде...

Алесандра избухна в ридания. Не му бе разказвала как бе умрял баща ѝ. А и Батист никога не бе я питал нищо. Бе добил известна представа за нещата, разлиствайки архивите на вестниците, докато се подготвяше за интервюто си с Алесандра. Така че много добре разбираше защо раната ѝ не бе излекувана. Продължи да кара бавно колата, с очи, вперени в пътя, за момента неспособен да я утеши, защото не знаеше за какво точно трябва да я утешава... Разбираше, че се нуждае от утеха не само за смъртта на баща ѝ преди пет години, но и за нещо по-страшно от нея.

– Завий наляво, поеми по тесния път. Там е – успя да каже на пресекулки Алесандра и се опита да се усмихне. – Малко странен начин да ти пожелае „добре дошъл“ у дома, нали? Отвън къщата не е кой знае каква, но като влезем, ще видиш, че в нея човек се чувства добре – обясни тя, като си изтриваше сълзите с опакото на ръката.

Алесандра слезе от колата, за да отвори високата двукрила входна врата с красиви железни решетки. Къщата приличаше на къщите, които бе забелязал отдалеч. Покривът бе застлан с римски керемиди, а стените – изградени от камък с леко златист оттенък, характерен за този район на Франция. Типичен провансалски дом наред голяма градина, чиято красота се подсилваше от гигантско смокиново дърво и четири палми. Непокорни розови храсти не просто пълзяха, а буйно се катереха чак до покрива на къщата по цялата фасада и я покриваха плътно с яркочервените си цветове. Капаците на прозорците с цвят почти като листата на смокинята бяха широко разтворени.

Фредерик д'Оналия
БУРЯ НАД ПРОВАНС

Превод *Силвия Колева*
Редактор *Мария Чунчева*
Художник на корицата *Вихра Стоева*
Коректор *Снежана Бошнакова*
Предпечат *Лиляна Карагьозова*

Френска. Първо издание.
Формат 60 × 90/16
Печатни коли 14,25
ISBN 978-619-164-133-8

Издава
enthusiast

Запазена марка
на „Алто комуникайшънс енд пбблишинг“ ООД

София, ул. „Кракра“ № 20
тел. 02/ 943 87 16, факс: 02/ 943 87 18
e-mail: office@enthusiast.bg

Книгите на „Ентусиаст“ може да закупите с отстъпка
от www.bookstore.enthusiast.bg

Печат ФолиАрт

*В сърцето на Прованс две враждувачи фамилии
водят истинска война. Ревност, лъжи и алчност
създават смъртоносен водовъртеж...*

Тридесет и няколко годишната Алесандра Арну живее в Буркина Фасо, където управлява местния клон на семейната козметична фирма – „Ла Провансал“. След смъртта на баща си тя е далече от Франция и не може да следи какво се случва в родината ѝ. Когато се завръща в Прованс за рождения ден на своята майка, тя е шокирана, когато разбира, че брат ѝ съзнателно е водил предприятието към фалит. Тя не знае, че зад кулисите семейство Гарбиани – враг на Арну от години – дърпа конците на бизнеса. Защо е цялата тази омраза между Гарбиани и Арну?

Когато във фабриката е извършено убийство, сблъсъкът между двете семейства достига крайната си точка. Убитият е млад журналист, който, под претекст че пише статия за богатите фамилии в региона, е бил по следите на грандиозна схема за измами и пране на пари. Кой е убиецът? Братът на Алесандра? Мариус Гарбиани? Или е замесена трета фамилия? И във вихъра на всички тези събития дали Алесандра ще успее да спаси предприятието, завещано от баща ѝ, и репутацията на своето семейство и да се радва на спокойствието и любовта, които така отчаяно търси.

www.enthusiast.bg

Цена 13 лв.